

Som en god dansk Mand kunde han glæde sig over at se det gro saavel i den ene som den anden Samfundsklasse, og her i Tinget vil vi kun have gode Minder om Ludvig Hansen fra hans meget korte Arbejdstid her«.

2. Folketingsmand, fhv. Minister *F. J. Borgbjerg* døde den 15. Januar 1936. I Folketingets Møde samme Dag udtalte Formanden (*Hans Rasmussen*):

»For et Par Timer siden indløb her til Rigsdagen Meddelelse om, at Folketingsmand, fhv. Undervisningsminister Borgbjerg i Formiddags er afgaaet ved Døden.

Dette Budskab kommer os alle overraskende. Endnu for ganske faa Dage siden færdedes Borgbjerg rask og livlig iblandt os, stærkt optaget af de forskellige offentlige Anliggender, der havde hans Interesse. Men jeg erindrer, at han under et Møde i det udenrigspolitiske Nævn i Torsdags rakte mig en Seddel, hvorpaa han havde skrevet en Begæring om Orlov paa Grund af Sygdom. Borgbjerg havde paa Seddelen tilføjet, at der nok vilde blive Tale om et Hospitalsophold paa en 8–10 Dage. Det blev anderledes.

Det falder mig svært i faa Ord at sammenfatte, hvad jeg synes der kunde være Grund til for mig som Tingets Formand at sige i Anledning af dette Dødsfald, der berører mig og mange andre saa smerteligt.

Borgbjerg var jo ikke blot det Medlem af Folketinget, der havde den største Anciennitet, idet han i over 37 Aar havde haft Sæde her. Han var en af de mest kendte Personer i Landet paa Grund af sin Deltagelse i det offentlige politiske Liv. I hver Krog af Danmark vidste man, hvem Borgbjerg var.

Ved hans Død er det, som om et af Skovens store Træer er segnet. Der bliver saa lyst om den Plads, hvorpaa han stod, og Savnet af ham vil føles haardt paa mange Maader.

I sine unge Studenteraar meldte Borgbjerg sig ind i det socialdemokratiske Parti. Det var ikke en platonisk Følelse, der drev ham, men Ønsket om helt og fuldt at slutte sig til Danmarks organiserede Arbejdere og gøre deres Sag til sin. Han beviste i sin utrættelige Gerning som Journalist og Agitator, at dette var Alvor.